

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 listopada 1952 r.

w sprawie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych rzemieślników.

Na podstawie art. 26 ust. 2 i art. 35 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452) oraz art. 10 ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. Nr 10, poz. 74, Nr 36, poz. 256 i Nr 52, poz. 415, z r. 1949 Nr 7, poz. 42 i Nr 21, poz. 136, z 1951 r. Nr 33, poz. 258 i z 1952 r. Nr 12, poz. 72 oraz Nr 32, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prezydja powiatowych rad narodowych oraz dzielnicowych rad narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi są uprawnione do odraczania i rozkładania na raty na okres czasu do 2 lat należności z tytułu podatków obrotowego i dochodowego oraz wkładów na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy, przypadających od rzemieślników, którzy opłacają podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu i posiadają zobowiązania w tych należnościach, ustalone na zasadach ogólnych.

§ 2. 1. Prezydja rad narodowych, określonych w § 1, są uprawnione do udzielania rzemieślnikom, którzy po likwidacji swych warsztatów rzemieślniczych przeszli do pracy w jednostkach gospodarki społecznej, następujących ulg w spłacie zobowiązań podatkowych z tytułu podatków obrotowego i dochodowego oraz wkładów na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy:

- 1) rozkładania na raty na okres do dwóch lat nie umorzonych w myśl pkt 2 należności bez dodatku za zwłokę; raty miesięczne będą wynosić 10% zaliczkowego

wynagrodzenia członka spółdzielni lub uposażenia pracownika, jeżeli wysokość tego wynagrodzenia lub uposażenia nie przekracza 750 zł miesięcznie, albo 20%, jeżeli przekracza tę kwotę;

- 2) umarzania dodatku za zwłokę, przypadającego od kwoty spłacanej w ratach, oraz umarzania — bez względu na sumę, z zastrzeżeniem przepisów § 4 — reszty zobowiązań, przewyższających kwotę rozłożoną na raty pod warunkiem, że: a) raty będą dotrzymane, b) dłużnik w okresie ich spłacania nie przestanie być członkiem spółdzielni lub pracownikiem jednostki gospodarki społecznej, c) nie ujawnią się okoliczności wskazujące na to, że dłużnik wprowadził prezydium rady narodowej w błąd co do stanu faktycznego, który był podstawą umorzenia zaległości.

2. W razie niedotrzymania któregokolwiek z warunków, określonych w ust. 1 pkt 2, nastąpi ponowny przypis umorzonej zaległości. Nie uważa się, że dłużnik nie dotrzymał rat, jeżeli przerwa w ich spłacaniu nastąpiła wskutek zmiany miejsca pracy dłużnika w jednostkach gospodarki społecznej. W tym przypadku przedłuża się odpowiednio dwuletni czasokres spłaty rat.

§ 3. 1. Jeżeli rzemieślnik, który zlikwidował swój warsztat rzemieślniczy i przeszedł do pracy w spółdzielni, oddał tej spółdzielni urządzenie warsztatu do użytkowania, sumę do umorzenia (§ 2 ust. 1 pkt 2) ustala się po odjęciu od ogólnej kwoty zobowiązań podatkowych su-

my podlegającej spłacie ratalnej i sumy oszacowania urządzenia. Urządzenie to szacuje się według zasad ustalonych w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 16 sierpnia 1951 r. w sprawie sprzedaży maszyn i urządzeń produkcyjnych, zajętych w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1055).

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do rzemieślników, którzy po przejściu do pracy w spółdzielni

nie oddali jej posiadanego urządzenia warsztatu ani na własność, ani do użytkowania.

§ 4. Rozporządzenie nie dotyczy rzemieślników, u których stwierdzono nierzetelne prowadzenie ksiąg.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *J. Kole*